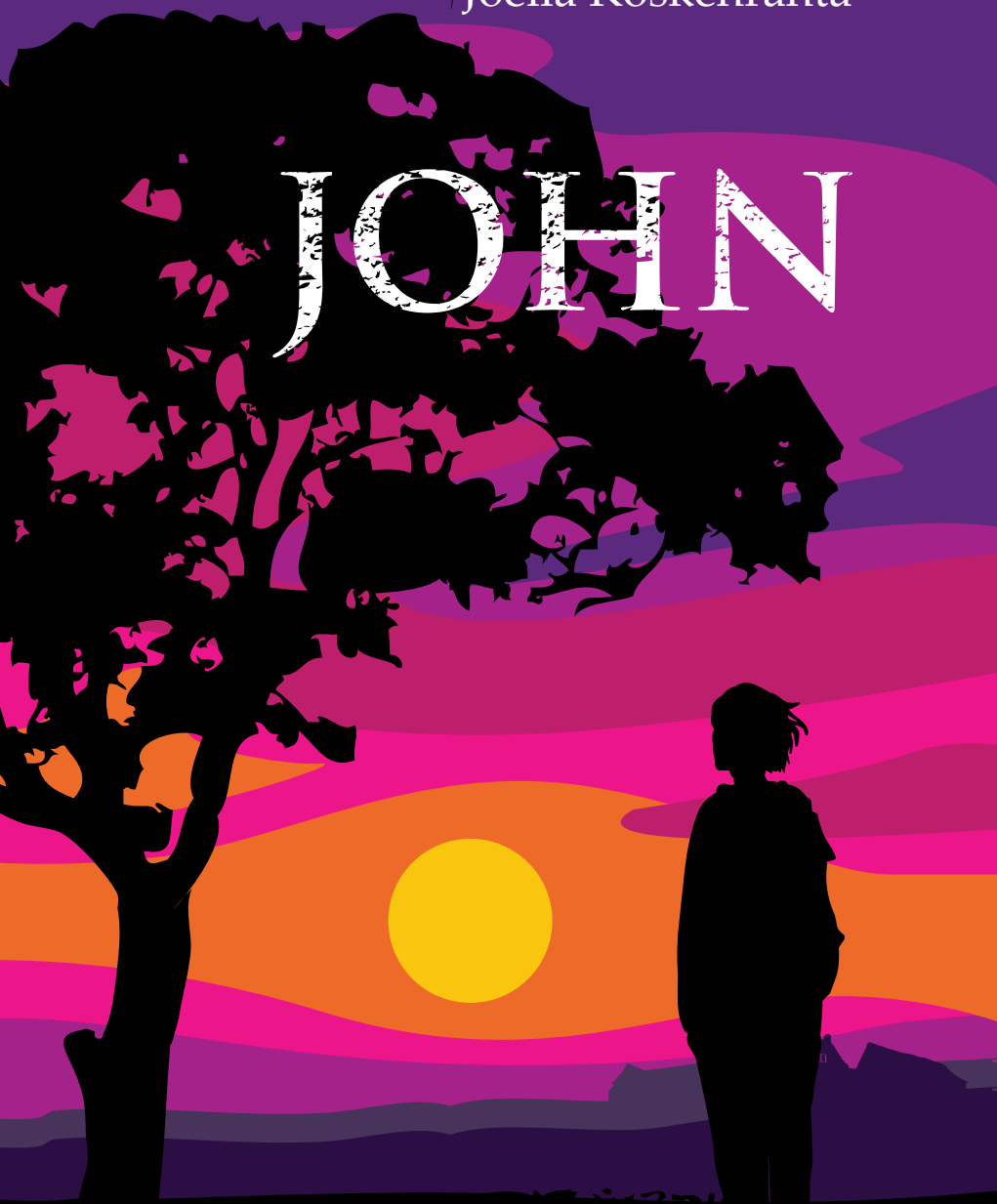

Joella Koskenranta

JOHN

John

Joella Koskenranta

John

Instagram: @joellabytheriver
www.facebook.com/joellabytheriver

© Joella Koskenranta 2018

Kannen suunnittelu: Joella Koskenranta
Kannen toteutus ja taitto: Hanna-Riikka Kontinaho

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-472-1

Elämän mysteerille

Prologi

Rakas äiti. Olen taas samassa tilassa mihin jäin, kun lähdit. Yksinäisyys. Yksinäistä. Yksin. Tahdon löytää sinut. Tahdon saada vastauksen. Miksi minä en ollut sinun rakkautesi arvoinen?

LEYAN KERTOMAN MUKAAN olin ollut reilut kolme vuotias, kun äitini oli tullut kanssani Stanfolkin luostarin portille ja vaatinut tavata siskonsa. Saatuaan Leyan käsiinsä hän oli pyytännyt tätä ottamaan minut hoiviinsa siksi aikaa, kunnes hän saisi elämänsä taas kuntoon. Tarkempaa syytä äitini ei ollut suostunut Leyalle kertomaan. Hän oli kuitenkin sanonut, ettei ikimaailmassa pyytäisi häneltä tällaista palvelusta, ellei olisi aivan pakko. Hän oli katsonut Leyaa silmiin niin palavasti, että Leya oli tiennyt siskonsa olevan tosissaan.

Leya oli pyytännyt äitiäni odottamaan hetken, sillä hän ei tehnyt mitään päätöksiä rukoilematta ensin Jumalan johdatusta. Rukoillessa hänelle oli tullut voimakas tuntemus siitä, että hänen tulisi suostua siskonsa pyyntöön. Hän kertoi äidilleni vastauksensa.

Luostari, jossa Leya asui, ei harjoittanut orpokoti-toimintaa, mutta jostain syystä abbedissa oli luvannut minun jäädä.

Äitini lähti, ja minä putosin vakavan ja hiljaisen

lapsen kuoppaan. En häirinnyt luostarin kurinalaista rukous- ja jumalanpalveluselämää, vaikka niin olisi saattanut helposti luulla. Fyysisistä tarpeistani, kuten ruoasta ja puhtaudesta, kyllä huolehdittiin, mutta nunnat olivat niin kutsumuksensa lumoissa, ettei heiltä juuri muuta huomiota minulle herunut. Enkä minä totta puhuakseni osannut sitä vaatiakaan.

Päivät vietin kuljeskellen ympäri luostarin aluetta omiin ajatuksiini ja touhuihini uppoutuneena. Rauhaani häirittiin vain, kun minut kutsuttiin syömään, peseytymään tai nukkumaan. Minua ei tarvinnut juurikaan vahtia: pitiväthän luostarin muurit minut turvallisesti sisäpuolellansa ja aina jossain kulki joku nunnista ja näki minut. Yöt nukuin Leyan kanssa samassa huoneessa, omassa sängyssäni. Aluksi kehomuistini huusi päästä nukkumaan äitini lämpöön, mutta totuin pian omaan erillisyyteeni, johon ei ulkopuolelta lämpöä herunut.

Leya nousi varhain rukoilemaan yhdessä toisten nunnien kanssa, joten yleensä, kun heräsin, hän ei ollut enää huoneessamme. Ensimmäisinä kertoina hätäännyin huomattuani huoneen olevan tyhjä, enkä uskaltanut nousta vuoteeltani ennen kuin Leya tuli takaisin. Joinakin aamuina heräsin yhtä aikaa Leyan kanssa, mutta tuolloin hän kehotti minua jatkaamaan uniani aamiaiselle asti, minkä kiltisti tein. Vaikka totuin myös yksinäisiin aamuheräämisiin, tunsin aina suurta helpotusta nähdessäni Leyan

John jätetään pienenä poikana luostariin nunnien kasvatettavaksi. Hän ei muista vanhemmistaan juuri mitään. Johnista kasvaa hiljainen nuori mies, jonka sisällä on kaipuu saada tietää, miksi hänet hylättiin.

John on kertomus juurten etsinnästä, eheytymisestä ja kyvystä vastaanottaa rakkautta. Vastauksiakin annetaan — paikoista, joista ei osaa etsiä ja silloin, kun ei vielä tiedä etsivänsä.

www.facebook.com/joellabytheriver

Instagram: @joellabytheriver

9 789515 684721